

JAJME VYPŘÁVÝ O STRAŠLIVÉ ČERNÉ ORCHIDEJI

"Lovec se celé měsíce probíjí tím nejhustším pralesem a bažinami. Mačetou si razí cestu houštím lián, které se za ním opět zavírají. Žerou ho hejna moskytů. Zabít ho mohou všemožní hadi, velcí a malí, neviditelní v tlejícím listí, mohou ho pohltit bažiny. Tam lovec ve tmě objeví květinu, Vyhrabe ji a odnese do města, kde ji pak pěstují pro vás a vaše sestry, Juano."

Toto povolání měl Pablo Dehesa, a zamlouvat se mohlo jen chlapíkovi, jako on. Pracoval napůl se svým přítelem Jacintem Jiménezem a sdílel s ním všechna nebezpečí. Spali v jednom stanu, žili týměž životem a milovali... totěž děvče. Pohádkově krásnou kreolku. Byla prodavačkou v Mendozově květinářství. Teď je vdaná. Vzala si šéfa. Jak to tak chodívá ...

Tehdy však popletla hlavu těm dvěma. Když se špinaví a vyhladovělí po dlouhé osamělosti v pralese přiklopýtali do obchodu, zasmála se: „Ach Pablo, copak jste mi přinesl hezkého," a: „Ach Jacinto, mám úžasnou radost, že vás zase vidím!"

A to je pro společníky špatné.

Prosekávají si sice zanedlouho opět cestu pralesem kolem Amazonky, ale u ohně civí do plamenů a nepromluví ani slovo.

V bažinách skřehotají žáby. Netopýři a obrovští vodní ptáci s černými perutěmi plachtí nad vzdychající, potící se přírodou. V dálce řve jaguár. Dřevo praská v ohni a syčí.

Oba muži zalezou do stanu.

Otočí se k sobě zády a neřeknou ani dobrou noc.

Když ve stanu nespí, přepadají je ošklivé myšlenky. Uvažují například o tom, že život člověka není v divočině drahý a že se odtamtud nikdo nemusí vrátit. Může se zaplést do lián, že ano? Anebo ho může zardousit horečka a mrchožrouti po něm zanechají jen čistou kostru. Muž, který oznámí smrt svého druhá, může uvést mnoho důvodů.

V ranní mlze se vydají na cestu. Jacinto chce, aby šel Pablo první.

Pablo však odmítne. Nato oba nerozhodně stojí a hledí si na špičky nohou. Pablo navrhne, aby vyrazili každý na vlastní pěst a večer se opět sešli. Mají totiž jen jeden stan. Jacinto souhlasí.

„Proč ne," řekne drsným hlasem. Udělají deset kroků a současně se otočí. „Bude lepší, když půjdeme spolu," řekne Jacinto. „To bude lepší," řekne Pablo. Brodí se bažinou a nespouštějí jeden druhého z očí. Několik kroků vedle stezky, u paty smrku, který se z močálu tyčí jako osamělý stožár, objeví oba současně černou orchidej.

„Ta patří mně," řekne Jacinto.

„Proč? Zahlédli jsme ji oba."

A stojí tam a dívají se na ten vzácný černočerveně pruhovaný květ, zlověstně svítící z džungle.

„Můžeme jet napůl, jako vždycky," navrhne Pablo. Avšak Jacinto o tom nechce ani slyšet. „Tak si pro ni dojdi."

Jacinto je těžký a špatně skáče. Musel by skočit až ke stromu, protože přes bažinu přejít nemůže.

„Ale co, pojdme dál!"

Pablo však myslí na Carmencitu a na sto dvacet pesos, které za květinu určitě dostane.

Skočí. Málo. Zajede do bažiny až po břicho a každým pohybem se propadá hlouběji.

Zděšeně se otočí k Jacintovi.

Ten se na něj dívá přimhouřenýma očima. Ve tváři se mu nepohne ani sval. Čeká. Přišla jeho chvíle. V hlubokém tichu bažiny na sebe upřeně hledí dva muži.

„Tamhle je větev," řekne Pablo tiše a namáhavě. Klesá centimetr za centimetrem hlouběji.

„Ta je už zetlelá," zavrčí Jacinto a zapálí si lulku. Ohořelou zápalku zamyšleně zlomí v prstech.

„A Carmencita?"

Pablo mlčí.

„A Carmencita?"

Pablo zavře oči.

„Vzdáš se jí, když ti pomůžu?“

Mlčení. Potom Pablo zašeptá: „Ne.“

„Pojď,“ řekne Jacinto. Podá mu větev a vytáhne ho. Ano, vytáhne ho. A bylo to přece tak snadné! Ale Jacinto nestojí o dárky. Je hrdý, a kromě toho je Pablo jeho přítel. To bylo asi ze všeho nejdůležitější.

Oheň praská a vrhá mihotavá světélka na nehybné tváře gaučů. Muži mlčí.

"A co ta orchidej?" zeptá se Sereno.

"Ach tak." Starcovy oči spočinou na tazatelově tváři. "Tu orchidej jsme pak získali společně. Sám by to býval nikdo nedokázal. Ale ve dvou se nám to podařilo... "

"Jak to nám? Vám, seňore?"

"Ano, říkal jsem si tehdy Pablo Dehesa, je to už dávno, možná dvacet let, anebo ještě déle..."

Muži se na starce zamyšleně dívají. On však vstane a pomalými kroky odejde od ohně. Zmizí v temné pampě...

(Z knihy Güntera Veisenborna. Osamělé stádo. Vydáno nakladatelstvím Otto Maier Verlag v Ravensburgu roku 1983, kterou přeložil Jiří Stach a vydal jako svou 7362. publikaci Albatros, nakladatelství pro děti a mládež, v Praze roku 1987).